3 Ιουλίου 2018

Θαυμαστά στιγμιότυπα από τη δεύτερη περιοδεία του Αγίου Παϊσίου στα Πομακοχώρια

/ Θαυμαστές διηγήσεις

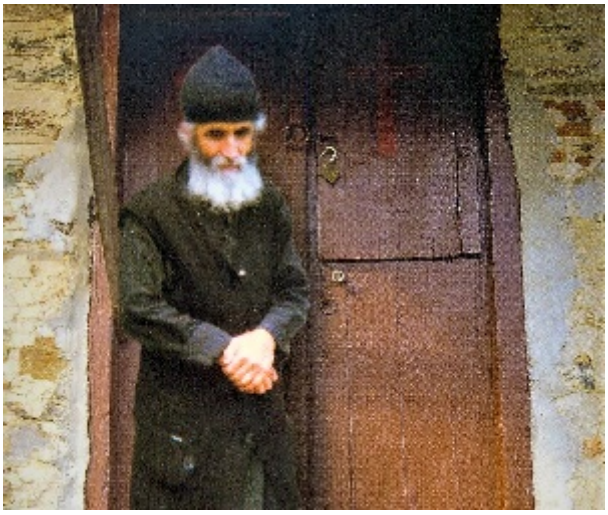

Image not found or type unknown

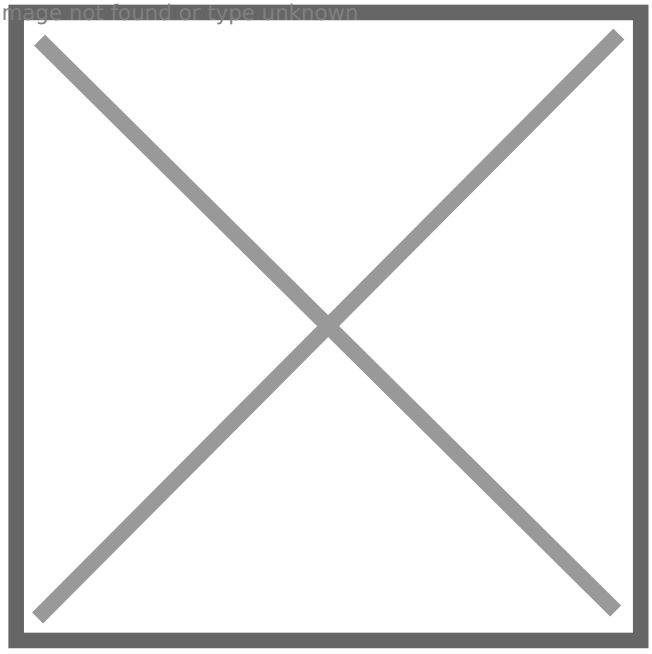

Ο Άγιος Παΐσιος (1924-1994).

Τον Μάιο του 1989 ο Πατήρ Παΐσιος έκανε μία δεύτερη -μεγαλύτερη αυτήν την φορά- περιοδεία στα Πομακοχώρια της Θράκης. Τον πήγε με το αυτοκίνητό του ένας γνωστός του νέος και, όταν έφθασαν εκεί, πήραν μαζί τους και δύο Πομάκους που είχαν γίνει Χριστιανοί και επισκεπτόταν συχνά τον Γέροντα.

Ζήτησαν την ευλογία του Μητροπολίτου, και έπειτα ξεκίνησαν την περιοδεία. Η καλωσύνη του Πατρός Παϊσίου «μίλησε» στις καρδιές των απλών αυτών ανθρώπων. Και, επειδή είχαν ακούσει ότι ο νονός του ήταν Άγιος και ότι στην

πατρίδα του, τα Φάρασα, έκανε πολλά θαύματα και στους Μουσουλμάνους, όλοι ήθελαν να τον δουν και τον καλούσαν στα σπίτια τους.

Όσοι μάλιστα ήταν από άλλα χωριά, τον παρακαλούσαν να επισκεφθή και το δικό τους. Σε κάθε σπίτι που πήγαινε μαζεύονταν και όλοι οι γείτονες -αλλού τριάντα, αλλού πενήντα Μουσουλμάνοι-, για να ακούσουν κάτι από το στόμα του. Τους έλεγε περίπου τα εξής:
– Ο Θεός μας αγαπά όλους. Και εσείς είστε παιδιά του Θεού. Ένας Μουσουλμάνος που θα γίνει Χριστιανός μπορεί να σωθή πιο εύκολα από έναν που ήταν Χριστιανός από μικρός, γιατί ο Μουσουλμάνος δεν ξέρει τίποτε και έρχεται στην Ορθοδοξία και τα μαθαίνει όλα από την αρχή, και γίνεται καλύτερος. Εσείς, εάν ομολογήσετε τον Χριστό, θα είστε σε καλύτερη θέση από εμάς, γιατί εμείς τα ξέρουμε όλα και δυστυχώς δεν τα εφαρμόζουμε.

Καθώς περπατούσε στα δρομάκια των χωριών, ο κόσμος μαζευόταν γύρω του, κι εκείνος τους κοίταζε με βλέμμα σπλαχνικό, μοίραζε καραμέλλες στα παιδάκια και συζητούσε με όλους.
Μία Μουσουλμάνα, που είχε αποφασίσει να βαπτισθή Χριστιανή, τον πλησίασε και τον ρώτησε:
– Εγώ δεν ξέρω τίποτα. Τι να λέω στην προσευχή μου;
– Τι ξέρεις να λες; την ρώτησε.
– Ξέρω να λέω «Κύριε ελέησον», απάντησε η γυναίκα.
– Αυτό να λες συνέχεια, την συμβούλεψε ο Όσιος.

Πήγαν και στο σπίτι μιας δαιμονισμένης Μουσουλμάνας που, μόλις είδε τον Γέροντα, τον πλησίασε και με ύφος υπεροπτικό του είπε:
– Έχω δαιμόνια εγώ.
– Καλά, καλά, της είπε ο Όσιος και μπήκε μαζί της στο σπίτι, παίρνοντας και έναν από τους Πομάκους συνοδούς του.
– Θέλεις να γίνης καλά; την ρώτησε.
– Ναι, απάντησε η γυναίκα.

Έβγαλε τότε τον ξύλινο Σταυρό του και, ψιθυρίζοντας την ευχή, πήγε να τον ακουμπήση στο μέτωπό της. Εκείνη τινάχθηκε απότομα και έσπρωξε τον Όσιο με δύναμη.
– Το ταγκαλάκι είναι πολύ δυνατό, είπε εκείνος στον Πομάκο, πρέπει να την συγκρατήσουμε».
Κατάφεραν να την ακινητοποιήσουν, και ο Όσιος την σταύρωσε δύο φορές στο μέτωπο. Τότε η γυναίκα έπεσε κάτω και άρχισε να φωνάζη:
– Φύγετε, δεν σας θέλω!
Από το στόμα της έβγαιναν αφροί και αφόρητη δυσωδία. Ο Πομάκος φοβήθηκε,

αλλά ο Όσιος τον καθησύχασε:
– Βγαίνει, μη φοβάσαι. Πες της να τον διώξη.
Μόλις εκείνη είπε:
– Φύγε, σατανά!, ο Όσιος ακούμπησε για τρίτη φορά τον Σταυρό στο μέτωπό της. Τότε είδαν ένα δαιμόνιο να φεύγη σαν μαύρος σκύλος και να αφήνη την γυναίκα λιπόθυμη. Μόλις συνήλθε, τους είπε:
– Δεν έχω μέσα μου το βάρος που είχα, αλλά καίγομαι. Μια φωτιά βγήκε από μέσα μου και με έκαψε.
Έπειτα η γυναίκα στράφηκε στον Πομάκο και τον ρώτησε στην γλώσσα της:
– Πόσα χρήματα θα πληρώσω στον παπά; Πήγαινα σε μάγους και χοτζάδες, και μου έπαιρναν πεντακόσιες χιλιάδες δραχμές. Τώρα πόσα θα δώσω; Εκατόν πενήντα χιλιάδες έχω. Φθάνουν;
– Ο Πατήρ Παΐσιος κατάλαβε τι έλεγε και είπε:
– Πες της να δώση μία ευχή στον καλόγερο, να τον δεχθή ο Θεός σε μία ακρούλα στον Παράδεισο.
– Δεν θέλει χρήματα, είπε ο Πομάκος στην γυναίκα. Μόνον να του πης να έχη καλόν Παράδεισο.

Όταν βγήκαν στην αυλή, όλοι έμειναν έκπληκτοι βλέποντας την γυναίκα τόσο αλλαγμένη. Το πρόσωπό της δεν ήταν πλέον αγριεμένο αλλά ήρεμο. Κοίταζε τον Πατέρα Παΐσιο με ευγνωμοσύνη και τον ρωτούσε:
– Τι να κάνω τώρα; Τι να κάνω;
– Να διαβάζης το Ευαγγέλιο, της είπε, και να μην κοιτάζης φλιτζάνια, ούτε να λες τη μοίρα. Να προσπαθής να δουλεύης όσο περισσότερο μπορείς. Με την εργασία θα ξεκόψης από αυτά. Άμα δεν δουλεύης και αρχίσεις πάλι τα ίδια, θα το ξαναπάθης.
Στους συνοδούς του όμως ο Όσιος είπε:
– Αν δεν βάλη τον Σταυρό επάνω της (δηλαδή αν δεν βαπτισθη), δεν πρόκειται να γίνη καλά.
[...] Στην επιστροφή ο συνοδός του τον ρώτησε:
– Γέροντα, οι Πομάκοι είναι τόσα χρόνια στην Ελλάδα γιατί δεν γίνονται Χριστιανοί;
– Εμείς φταίμε που δεν γίνονται Χριστιανοί, απάντησε ο Όσιος κουνώντας λυπημένος το κεφάλι. Οι πρώτοι Χριστιανοί ζύμωσαν όλο τον κόσμο. Εμείς οι σημερινοί δεν μπορούμε τίποτε να κάνουμε. Νερόβραστοι είμαστε.

Αποσπάσματα από το βιβλίο ο «Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης», έκδοση του Ιερού Ησυχαστηρίου » Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Βασιλικά Θεσσαλονίκης.